

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 15 grudnia 1990 r.

Nr 86

TREŚĆ:

Poz.:

USTAWY:

503 — z dnia 28 września 1990 r. o zmianie ustawy karnej skarbowej	1169
504 — z dnia 23 listopada 1990 r. o łączności	1173

503

USTAWA

z dnia 28 września 1990 r.

o zmianie ustawy karnej skarbowej.

Art. 1. W ustawie karnej skarbowej z dnia 26 października 1971 r. (Dz. U. z 1984 r. Nr 22, poz. 103, z 1985 r. Nr 23, poz. 100 i z 1990 r. Nr 14, poz. 84) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 wyrazy „art. 37” zastępuje się wyrazami „art. 37 § 1”;
- 2) w art. 10 wyrazy „5 000 złotych” zastępuje się wyrazami „200 000 złotych” i skreśla się zdanie drugie;
- 3) po art. 12 dodaje się art. 12¹ w brzmieniu:
„Art. 12¹. § 1. Zastępcza kara pozbawienia wolności nie może przekroczyć górnej granicy kary pozbawienia wolności, przewidzianej za dane przestępstwo; wymierza się ją w latach, miesiącach i dniach.
§ 2. Jeżeli ustawa nie przewiduje za dane przestępstwo kary pozbawienia wolności, górna granica zastępczej kary pozbawienia wolności nie może przekroczyć 6 miesięcy.”;
- 4) w art. 24 w § 1 wyrazy „50 000 złotych” zastępuje się wyrazami „5 000 000 złotych”, a wyrazy „25 000 złotych” — wyrazami „2 500 000 złotych”;
- 5) w art. 25 w § 2 skreśla się wyrazy „oraz w sprawach o przestępstwa określone w art. 49”;
- 6) w art. 41 wyrazy „od 400 złotych do 20 000 złotych” zastępuje się wyrazami „od 20 000 złotych do 1 000 000 złotych”;
- 7) art. 42 otrzymuje brzmienie:
„Art. 42. § 1. Wymierzając karę pieniężną powyżej 100 000 złotych, można orzec na wypadek jej nieuiszczenia zastępczą karę pozbawienia wolności, przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny karze pieniężnej od 10 000 zł do 30 000 złotych.
§ 2. Kara zastępcza nie może przekroczyć 30 dni; wymierza się ją w miesiącach i dniach. Łączny czas trwania kar zastępczych nie może przekroczyć 3 miesięcy.”;

8) w części I w dziale II — Przepisy szczegółowe rozdział 1 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 1. Przestępstwa i wykroczenia dewizowe.

Art. 47. § 1. Kto wyludza zezwolenie dewizowe przez podstępne wprowadzenie w błąd organu uprawnionego do udzielania takich zezwoleń,

podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych lub karze pozbawienia wolności do roku albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Kto dokumentu, o którym mowa w § 1, używa,

podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.

Art. 48. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom wywozi za granicę wartości dewizowe,

podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.

§ 2. Jeżeli wartość przedmiotu wywozu nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.

Art. 49. Osoba krajowa, która bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom prowadzi działalność gospodarczą, polegającą na kupnie i sprzedaży wartości dewizowych albo na pośrednictwie w kupnie i sprzedaży tych wartości,

podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.

Art. 50. Osoba krajowa, która wbrew obowiązkowi określonymu w ustawie nie odprzedaje niezwłocznie bankowi dewizowemu uzyskanych wpływów w walutach obcych,

podlega karze grzywny do 25 000 000 złotych.

- Art. 51. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom dokonuje w kraju przeniesienia między osobą krajową a zagraniczną własności wartości dewizowych znajdujących się w kraju albo przeniesienia wierzytelności lub zobowiązania, których przedmiotem są wartości dewizowe znajdujące się w kraju,
podlega karze grzywny do 25 000 000 złotych.
- § 2. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
- Art. 52. Osoba krajowa, która bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom udziela lub zaciąga pożyczkę albo kredyt w obrocie dewizowym z zagranicą,
podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.
- Art. 53. Osoba krajowa, która bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom nabywa papiery wartościowe wystawione za granicą, w tym udziały i akcje w spółkach i innych przedsiębiorstwach z siedzibą za granicą,
podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.
- Art. 54. Osoba krajowa, która bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom otwiera lub posiada rachunek bankowy w banku za granicą,
podlega karze grzywny do 50 000 000 złotych.
- Art. 55. § 1. Osoba krajowa, która wbrew obowiązкови wynikającemu z ustawy nie pobiera w kraju zapłaty w walucie obcej za świadczone na rzecz osób zagranicznych usługi przewozu osób, usługi spedycji, przewozu i ubezpieczenia przesyłek na trasach zagranicznych oraz usługi portowe w portach morskich, a także za inne usługi świadczone za granicą,
podlega karze grzywny do 10 000 000 złotych.
- § 2. Osoba krajowa, która w obrocie z zagranicą towarami i usługami, wbrew obowiązкови określönemu w ustawie, nie ustala i nie dokonuje płatności w walucie obcej albo nie pobiera należności pieniężnych w tej walucie za pośrednictwem banku dewizowego,
podlega karze grzywny do 25 000 000 złotych.
- § 3. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
- Art. 56. § 1. Kto bez wymaganego zezwolenia dewizowego lub wbrew jego warunkom przywozi do kraju walutę polską, z wyjątkiem waluty wywiezionej uprzednio za takim zezwoleniem,
podlega karze grzywny do 10 000 000 złotych.
- § 2. Jeżeli przywożona waluta polska nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
- Art. 57. § 1. Kto w obrocie dewizowym, rozrachunkach i rozliczeniach nie stosuje, z zastrzeżeniem wyjątków wskazanych w ustawie, ustalonych przez Narodowy Bank Polski kursów walut obcych w złotych albo kursów innych wartości dewizowych wyrażonych w walutach obcych,
podlega karze grzywny do 25 000 000 złotych.
- § 2. Jeżeli wartość przedmiotu obrotu, rozrachunku lub rozliczenia nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
- Art. 58. § 1. Osoba krajowa, która wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie sprowadza niezwłocznie do kraju wartości dewizowych stanowiących jej własność,
podlega karze grzywny do 25 000 000 złotych.
- § 2. Krajowa osoba fizyczna, która wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie sprowadza do kraju w wymaganym ustawowo terminie wartości dewizowych uzyskanych w czasie pobytu za granicą,
podlega karze grzywny do 10 000 000 złotych.
- § 3. Jeżeli kwota wartości dewizowych, o których mowa w § 1 lub § 2, nie przekracza 5 000 000 złotych, sprawca podlega karze pieniężnej.
- Art. 59. § 1. Osoba krajowa będąca podmiotem gospodarczym, która wbrew obowiązкови określönemu w ustawie nie pobiera w terminie należności pieniężnych z zagranicy lub nie sprowadza ich niezwłocznie do kraju,
podlega karze grzywny do 25 000 000 złotych.
- § 2. Tej samej karze podlega osoba krajowa będąca podmiotem gospodarczym, która w umowach z osobami zagranicznymi ustala w sposób inny, niż to przewiduje ustawa, terminy wymagalności należności pieniężnych z tytułu sprzedaży za granicą towarów i usług.
- Art. 60. § 1. Kto wbrew przepisom ustawy nie udziela ustnych lub pisemnych wyjaśnień albo nie udostępnia wymaganych dokumentów w sprawach objętych kontrolą dewizową,
podlega karze pieniężnej.
- § 2. Tej samej karze podlega osoba dokonująca przywozu z zagranicy lub wywozu za granicę wartości dewizowych, która wbrew przepisom ustawy nie zgłasza lub na żądanie nie przedstawia posiadanych wartości dewizowych do kontroli.
- § 3. Karze przewidzianej w § 1 podlega, kto wbrew przepisom ustawy odmawia podania informacji o obrotach i stanach na bankowych rachunkach w walutach obcych.

- Art. 61. § 1. Osoba krajowa, która wbrew obowiązko-
wi określone w ustawie nie zgłasza
właściwemu organowi swojego mienia
znajdującego się za granicą,
podlega karze pieniężnej.
- § 2. Tej samej karze podlega osoba zagranicz-
na, która wbrew obowiązko-
wi określone w ustawie nie zgłasza właściwemu
organowi swojego mienia znajdującego
się w kraju.
- § 3. Karze przewidzianej w § 1 podlega, kto
nie zgłasza utraty mienia określonego
w § 1 lub 2.
- Art. 62. § 1. W wypadkach określonych w art. 48 orze-
ka się, a w wypadkach określonych w art.
49, jeżeli sprawca działa bez wymaganego
zezwolenia lub wbrew jego warunkom,
można orzec przepadek wartości dewizo-
wych oraz przepadek innych rzeczy wy-
mienionych w art. 16 § 1.
- § 2. W razie popełnienia przestępstwa okreś-
lonego w art. 48 § 1, można ponadto orzec
przepadek rzeczy wymienionych w art. 16
§ 2 i 3.
- Art. 63. § 1. Ilekroć w niniejszym rozdziale używa się
określenia „ustawa”, należy przez to rozu-
mieć ustawę z dnia 15 lutego 1989 r.
— Prawo dewizowe (Dz. U. Nr 6, poz. 33
i Nr 74, poz. 441).
- § 2. Użyte w niniejszym rozdziale określenia
„osoba krajowa”, „osoba zagraniczna”,
„wartość dewizowa”, „obrot dewizowy”,
„waluta obca”, „bank dewizowy”, „wy-
wóz za granicę”, „przywóz z zagranicy”,
„kraj”, „podmiot gospodarczy” mają zna-
czenie nadane im w ustawie, o której
mowa w § 1.”;
- 9) w art. 80 wprowadza się następujące zmiany:
- w § 1 wyrazy „do 4-krotnej” zastępuje się wyrazami
„do 6-krotnej”;
 - § 2 skreśla się;
 - w § 3 wyrazy „lub 2” skreśla się;
 - w § 4 wyrazy „6 000 złotych” zastępuje się wyrazami
„5 000 000 złotych”;
- 10) w art. 81 wprowadza się następujące zmiany:
- § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Kto uchyla się od obowiązku celnego albo
wprowadza w błąd organ właściwy w spra-
wach postępowania celnego, a w szczególno-
ści zataja rzeczywisty stan rzeczy lub podaje
dane niezgodne z prawdą w zgłoszeniu celnym
albo w innym oświadczeniu lub dokumencie
mającym służyć za podstawę odprawy celnej,
wydania pozwolenia na przywóz lub wywóz
towarów, poświadczenia certyfikatu importo-
wego lub certyfikatu weryfikacji dostawy, albo
mogącym mieć znaczenie dla kontroli celnej,
jeżeli przez to następuje lub może nastąpić
naruszenie ograniczeń przywozu, wywozu,
przewozu lub wykorzystania towaru,
podlega karze grzywny w wysokości do
6-krotnej wartości towaru.
- § 2 skreśla się;
 - w § 3 wyrazy „lub 2” skreśla się;
 - w § 4 wyrazy „8 000 złotych” zastępuje się wyrazami
„5 000 000 złotych”;
- 11) w art. 82:
- § 2 skreśla się;
 - § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Jeżeli należne cło albo wartość towaru, co do
którego istnieje ograniczenie przywozu lub
wywozu, nie przekracza 5 000 000 złotych,
sprawca
podlega karze pieniężnej.”;
- 12) w art. 83:
- § 2 skreśla się;
 - § 3 otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Jeżeli należne cło albo wartość towaru, co do
którego istnieje ograniczenie przywozu lub
wywozu, nie przekracza 5 000 000 złotych,
sprawca
podlega karze pieniężnej.”;
- 13) w art. 84 i w art. 85:
- w § 1 wyrazy „do 4-krotnej” zastępuje się wyrazami
„do 6-krotnej”;
 - w § 2 wyrazy „6.000 złotych” i „8.000 złotych”
zastępuje się wyrazami „5 000 000 złotych”;
- 14) w części I w dziale II — Przepisy szczegółowe tytuł
rozdziału 3 otrzymuje brzmienie:
„Rozdział 3. Przestępstwa i wykroczenia w zakresie
zobowiązań podatkowych i dotacji”;
- 15) kwoty podatku narażonego na uszczuplenie, określone
w art. 92 § 2 i w art. 93 § 3, zwiększa się do
dziesięciokrotnej wysokości;
- 16) w art. 92 w § 4, w art. 94 w § 3, w art. 95 w § 3, w art. 97
w § 4, w art. 98 w § 4, w art. 99 w § 3 i w art. 113
w § 3 wyrazy „4 000 złotych” zastępuje się wyrazami
„200 000 złotych”;
- 17) w art. 92, w art. 97, w art. 98, w art. 102 i w art. 105
skreśla się § 3, a w art. 99, w art. 100, w art. 103, w art.
107, w art. 109 i w art. 113 skreśla się § 2;
- 18) w art. 92 w § 5 wyrazy „działalności wytwórczej,
usługowej lub handlowej” zastępuje się wyrazami
„działalności gospodarczej”;
- 19) w art. 94 w § 1, w art. 95 w § 1 i 2 oraz w art. 105
w § 1 wyrazy „chociażby nieumyślnie” skreśla się;
- 20) art. 96 skreśla się;
- 21) w art. 97:
- w § 1 wyrazy „obliczenia i pobrania innego zobowią-
zania podatkowego niż określone w art. 96 § 1”
zastępuje się wyrazami „obliczenia albo pobrania
zobowiązania podatkowego”;

- b) w § 2 wyrazy „200 000 złotych” zastępuje się wyrazami „2 000 000 złotych”;
- c) dodaje się § 5 w brzmieniu:
„§ 5. Karom, o których mowa w § 1, 2 i 4, podlega także ten, kto będąc zobowiązany jako płatnik do wpłacania podatku od wynagrodzeń ponoszonego z własnych funduszy, zaniecha obliczenia tego podatku albo obliczy go w kwocie niższej niż wymagana.”;
- 22) w art. 98:
- a) w § 2 wyrazy „200 000 złotych” zastępuje się wyrazami „2 000 000 złotych”;
- b) dodaje się § 5 w brzmieniu:
„§ 5. Karom, o których mowa w § 1, 2 i 4, podlega także ten, kto będąc płatnikiem, nie wpłaca na rachunek organu podatkowego kwoty podatku od wynagrodzeń ponoszonego z własnych funduszy.”;
- 23) w art. 99 w § 1 wyrazy „art. 92—98” zastępuje się wyrazami „art. 92—95, 97 i 98”;
- 24) w art. 107:
- a) w § 1 wyrazy „lub z tytułu wykonywania rzemiosła” zastępuje się wyrazami „lub od dokumentu”;
- b) w § 3 wyrazy „4 000 złotych” zastępuje się wyrazami „50 000 złotych”;
- 25) w art. 108:
- a) w § 1 wyrazy „podlega karze pozbawienia wolności do lat 2 lub grzywny do 500 000 złotych albo obu tym karom łącznie” zastępuje się wyrazami „podlega karze grzywny do 5 000 000 złotych”;
- b) w § 3 wyrazy „10 000 złotych” zastępuje się wyrazami „100 000 złotych”;
- c) w § 4 wyrazy „3 000 złotych” zastępuje się wyrazami „30 000 złotych”;
- 26) w art. 110 w § 1 wyrazy „w art. 92—109” zastępuje się wyrazami „w art. 92—95 i 97—109”;
- 27) art. 111 i 112 skreśla się;
- 28) w części I w dziale II — Przepisy szczegółowe dokonuje się następujących zmian:
- a) skreśla się tytuł rozdziału 4 „Przestępstwa i wykroczenia w jednostkach gospodarki uspołecznionej w zakresie zobowiązań podatkowych i rozliczeń z budżetem Państwa”;
- b) dotychczasowy rozdział 5 „Przestępstwa i wykroczenia w zakresie gier losowych i totalizatorów” otrzymuje kolejne oznaczenie jako rozdział 4;
- 29) w art. 113 § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Kto, pełniąc funkcje w jednostce będącej podmiotem gospodarczym albo w innej jednostce organizacyjnej, na której ciąży obowiązek podatkowy, przez naruszenie przepisów ustawy o zobowiązaniach podatkowych bądź przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w sprawach zobowiązań podatkowych albo przepisów o rachunkowości i kontroli lub o rozliczeniach z budżetem z tytułu otrzymanych dotacji, naraża Skarb Państwa na uszczuplenie zobowiązań podatkowych albo wypłatę nienależnych lub nadmiernych dotacji, podlega karze grzywny do 5 000 000 złotych”;
- 30) art. 114 otrzymuje brzmienie:
„Art. 114. Kto, pełniąc funkcję w jednostce będącej podmiotem gospodarczym albo w innej jednostce organizacyjnej, na której ciąży obowiązek podatkowy, zgłasza właściwemu organowi niezgodne z rzeczywistością dane dla ustalenia stawek podatkowych lub stawek dotacji budżetowych, narażając przez to Skarb Państwa na uszczuplenie zobowiązania podatkowego albo powodując pobranie nienależnych lub nadmiernych dotacji z budżetu Państwa,
podlega karze grzywny do 5 000 000 złotych.”;
- 31) w art. 115:
- a) w § 1 wyrazy „Kto, pełniąc funkcję w instytucji państwowej lub społecznej” zastępuje się wyrazami „Kto, pełniąc funkcję w jednostce będącej podmiotem gospodarczym albo w innej jednostce organizacyjnej, na której ciąży obowiązek podatkowy”;
- b) w § 2 wyrazy „jednostek gospodarki uspołecznionej” zastępuje się wyrazami „jednostek będących podmiotami gospodarczymi albo innych jednostek organizacyjnych, na których ciąży obowiązek podatkowy”;
- 32) art. 116 otrzymuje brzmienie:
„Art. 116. § 1. Przepisy art. 94, 95, 99, 113 i 114 stosuje się odpowiednio w razie narażenia gminy na uszczuplenie kwot z tytułu zobowiązań podatkowych.
§ 2. Przepisy niniejszego rozdziału dotyczące podatków stosuje się odpowiednio do zaliczek na podatek.
§ 3. Przez księgi należy rozumieć księgi handlowe, rachunkowe, podatkowe księgi przychodów i rozchodów, księżkę ewidencji sprzedaży oraz inne urządzenia księgowo prowadzone przy tych księgach.”;
- 33) w art. 129 w pkt 1 wyrazy „art. 52, 54 § 2—5, art. 55, 56, 80 § 1, 3 i 4, art. 81 § 1, 3 i 4, art. 82 § 1 i 3, art. 83 § 1 i 3 oraz w art. 84—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 56, 60 i 80—87”;
- 34) w art. 160 w § 1 wyrazy „od 200 do 20 000 złotych” zastępuje się wyrazami „do 100 000 złotych”;
- 35) w art. 174 w § 2 w pkt 1 wyrazy „art. 52, 54—56 i 80—87” zastępuje się wyrazami „art. 48, 56, 60 i 80—87”;
- 36) w art. 235 w § 4 wyrazy „100 złotych” zastępuje się wyrazami „20 000 złotych”;
- 37) w art. 245 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) umarza wykonanie kary grzywny orzeczonej w rozmiarze do 500 000 złotych, a kary pieniężnej — w rozmiarze do 100 000 złotych”;
- 38) górne granice grzywien, określone w art. 92 w § 1 i 2, w art. 93 w § 1, w art. 94 w § 1 i 2, w art. 95 w § 1, w art. 97 w § 1 i 2, w art. 98 w § 1 i 2, w art. 99 w § 1, w art. 100 w § 1, w art. 101, w art. 102 w § 1, w art. 103 w § 1, w art. 105

w § 1, w art. 106, w art. 108 w § 3, w art. 109 w § 1, w art. 117 w § 1 i 2, w art. 118 w § 1, w art. 119 w § 1, w art. 120 w § 1 i w art. 121, ustala się w dziesięciokrotnej wysokości.

Art. 2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy karnej skarbowej, z uwzględnieniem

zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji części, działów, rozdziałów, artykułów, paragrafów i punktów.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*

504

USTAWA

z dnia 23 listopada 1990 r.

o łączności.

Rozdział 1 Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa reguluje zasady działalności w dziedzinie łączności — poczty i telekomunikacji.

2. Ilekroć umowy międzynarodowe, ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską, odmiennie regulują zasady działalności, o której mowa w ustawie, stosuje się te umowy.

Art. 2. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) pocztowych usługach o charakterze powszechnym — rozumie się przez to wykonywane przez pocztę w celach zarobkowych usługi polegające na przewożeniu i doręczaniu zwykłych i poleconych przesyłek listowych, listów wartościowych i paczek pocztowych oraz nadawaniu i doręczaniu przekazów pocztowych,
- 2) telekomunikacyjnych usługach o charakterze powszechnym — rozumie się przez to usługi polegające na zarobkowym zapewnianiu połączeń telefonicznych lub telegraficznych, z zastrzeżeniem ust. 2,
- 3) liniach i urządzeniach telekomunikacyjnych — rozumie się przez to linie i urządzenia służące do przesyłania, nadawania lub odbioru za pomocą energii elektromagnetycznej znaków pisma, obrazów, dźwięku i wszelkiego rodzaju wiadomości drogą przewodową, radiową lub optyczną,
- 4) sieci telekomunikacyjnej — rozumie się przez to zespół współpracujących ze sobą linii i urządzeń telekomunikacyjnych,
- 5) sieci telekomunikacyjnej użytku publicznego — rozumie się przez to sieć telekomunikacyjną służącą do wykonywania usług telekomunikacyjnych o charakterze powszechnym,
- 6) wewnętrznej sieci telekomunikacyjnej — rozumie się przez to sieć założoną i używaną wyłącznie do zaspokajania własnych potrzeb operatora sieci,
- 7) standardzie telekomunikacyjnym — rozumie się przez to zespół danych normatywnych dotyczących parametrów przekazu telekomunikacyjnego,
- 8) systemie telekomunikacyjnym — rozumie się przez to zespół urządzeń telekomunikacyjnych i zasad ich współdziałania,
- 9) operatorze sieci telekomunikacyjnej — rozumie się przez to podmiot uprawniony na podstawie ustawy lub zezwolenia do zakładania i używania sieci, linii, urządzeń telekomunikacyjnych, a także do świadczenia usług telekomunikacyjnych,
- 10) gospodarowaniu widmem częstotliwości — rozumie się przez to prowadzenie kompleksowych działań technicznych, administracyjno-ekonomicznych oraz inspekcyjno-kontrolnych, w tym wydawanie wymaganych zezwoleń, których celem jest racjonalizacja wykorzystania

tego widma dla potrzeb rozwoju społeczno-gospodarczego i kulturalnego kraju oraz zapewnienia obronności i bezpieczeństwa państwa.

2. Minister Łączności może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić inne usługi telekomunikacyjne jako usługi o charakterze powszechnym.

Art. 3. 1. Działalność w dziedzinie poczty wykonuje państwowe przedsiębiorstwo użyteczności publicznej „Poczta Polska”.

2. Nie stanowią działalności w dziedzinie poczty wykonywane przez inne podmioty gospodarcze usługi, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 41, poz. 324 oraz z 1990 r. Nr 26, poz. 149 i Nr 34, poz. 198).

Art. 4. Działalność w dziedzinie telekomunikacji wykonują:

- 1) Telekomunikacja Polska — Spółka Akcyjna,
- 2) jednostki organizacyjne podległe Ministrom Obrony Narodowej i Spraw Wewnętrznych w zakresie własnych potrzeb zaspokajanych za pomocą własnych przewodowych i radiowych sieci telekomunikacyjnych,
- 3) podmioty, które otrzymały zezwolenie telekomunikacyjne, zwane dalej „zezwoleńmi”.

Art. 5. Sprawy emitowania przez Kościół Katolicki, inne kościoły i związki wyznaniowe własnych programów oraz zakładania i używania przez Kościół Katolicki własnych urządzeń radiokomunikacyjnych przeznaczonych do nadawania programów radiofonicznych i telewizyjnych regulują odrębne ustawy.

Art. 6. Wewnętrzne sieci telekomunikacyjne lub ich części składowe mogą być używane jako sieci telekomunikacyjne użytku publicznego po otrzymaniu zezwolenia Ministra Łączności, udzielanego na zasadach określonych w art. 14—19.

Rozdział 2

Zasady prowadzenia działalności w dziedzinie telekomunikacji oraz koordynacja i kontrola tej działalności

Art. 7. 1. Zakładane i używane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej urządzenia i systemy telekomunikacyjne, w tym kable i przewody telekomunikacyjne, powinny posiadać wydane przez Ministra Łączności świadectwo dopuszczenia do eksploatacji, zwane dalej „świadectwem homologacji”.

2. Świadectwo homologacji może być wydane jako świadectwo ogólne lub indywidualne. Świadectwo ogólne wydawane jest dla systemu lub typu urządzenia telekomunikacyjnego dostarczanego przez określonego producenta. Świadectwo indywidualne wydaje się producentowi lub użytkownikowi dla określonego urządzenia lub systemu.